

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

TRIFID

Jarosław Grzędowicz
Pán ledové zahrady

Copyright © 1996 by Jarosław Grzędowicz, 2006

Copyright © by Fabryka Słów sp. z o.o., 2006

Translation © Robert Pilch, 2007

Cover © Grzegorz Kmin, 2007

© TRITON, 2007

ISBN 978-80-7387-031-7

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

**PÁN LEDOVÉ
ZAHRADY**

PÁN LEDOVÉ ZAHRADY

JAROSŁAW GRZĘDOWICZ

TRITON

*Po všech koutech,
než do síně vejdeš,
se podívej
a poohlédni,
neboť nemůžeš vědět,
kde nepřátelé
u stolu na lavici sedí.*

Výroky Vysokého

Kapitola první

Noční poutník

Říkalo se, že vystoupil přímo z vln Severního moře a že jej zplodila jeho ledová, zuřivá nezměrnost a povila mořem oplodněná utonulá žena.

Říkalo se, že přišel z Pustiny strachu, kde se zjevil jako plod něčích nečistých myšlenek, jiný než ostatní Stíny. Jiný, neboť byl ve všem podoben člověku.

Říkalo se, že byl synem Hinda, boha válek, zplozeným se smrtelnou ženou během jedné z bohových procházek po světě v podobě tuláka.

Říkalo se, že jej zrodila bouře, která zabila na převisu stojící Sikranu Slaný vítr, dceru velkého mořeplavce Stinginga Řvoucí sekery. Stála osamoceně během bouře na útesu, vyhlížejíc na horizontu plachty lodě svého milovaného. Mrtvá, zplodila plameny a válečníka.

Říkalo se, že se zjevil přímo z noci, že přijel na koni velkém jako drak, s jestřábem sedícím na rameni a vlkem, běžícím vedle něj.

Říkaly se různé nesmysly.

Bylo to úplně jinak.

Pravda je taková, že ho vyvrhly hvězdy.

„Máš patnáct minut,“ říká Jofa. Vysvětluje to snad už podesáté. Sedím připásaný uvnitř kokonu, má divotvorná výstroj vyplňuje všechna zákoutí kapsle, v povzdálí se motají technici v zářivě rudých kombinézách, někdo připojuje tlustý kabel a kleje, blikají oranžová poplašná světla, nějaký přístroj každou chvíli vyplivuje oblak husté páry. Nejsem připravený.

Nejsem připravený.

„Nezapomeň. Musíš se vzdálit nejmíň půl kilometru a chránit si hlavu. Exploze nebude moc hlasitá. Kapsle se vypaří, ale mohou tě zasáhnout kameny, větve stromů nebo cokoli jiného. Přijdou dvě rázové vlny. Nejdřív normální, od výbuchu, a pak zpětná. Zhruba po třech sekundách.“

První zaječení sirény. Namyšlený ženský hlas zahajuje odpočet. Zatím po deseti sekundách, od šesti set. Nejsem připravený. Za chvilku mě odpálí a pak půjdou do kantýny.

Nechápu, jak jsem se do toho mohl namočit. Jofa upravila nějaké kabely na vnější straně kapsle a potají mi dovnitř strčila balíček tabáku.

„Jak se cítíte?“ Ocelový Novinkovův hlas ve sluchátkách. „Stoupá vám puls.“

„Nemám tušení proč,“ odseknu do hadice. Pitomý felčar.

Cítím se jako nějaký pradávňý mrtvý vládce. Přivázaný ke trůnu, který za chvíli vzplane. Předě mnou se táhne průvod smutečních hostí s dary. Už jsem dostal švýcarský nůž a lahvičku s pálenkou od nějakého krajana. Všechno zakázané. Artefakty. Anachronismy. A velení mise se tak staralo, abych neměl ani zapalovač.

Pohřební dary.

Scházejí už jen plačky.

Měli zajistit plačky.

Pět set sekund.

Nejsem připravený.

„Jak se cítíš?“ To je Deirdre. Rusé vlasy zmizely pod kapucí, nádherná Deirdřina ústa se chvějí, v očích diamantový lesk.

Takže mám aspoň jednu plačku. Náš krátký vztah se nevydařil, má rusovlasá Deirdre z Derry (některými nepatříčně nazývaným Londonderry). Věděla jsi, že z toho nic nebude. Románek z bitevního pole.

Jen zvednu palec. Čítač zatím není aktivní. Nemůžu regulovat emoce a hrát si na tvrdáka. Taky je mi smutno, rusovlasá Deirdre z Derry.

Ale už je pozdě něco říct.

To mou hranici za okamžik podpálí.

Přece mě nepolíbíš přes masku.

Nakonec, to ty jsi skutečný šéf, Deirdre. Skutečný Nozp. Desátník Námořního oddělení zvláštního průzkumu. Já jsem jenom civilista. Průzkumnický dobrovolník, který prošel ročním výcvikem.

Jsi tvrdší než já.

Kromě toho, já zmizím na plamenném trůnu a ty půjdeš do kantýny.

Natahuju ruku, Deirdre mě plácne do dlaně. Tak už to mezi námi je. Není čas na scény.

A pak někdo bez rozloučení umírá.

Do této chvíle se jich osm nevrátilo. Já mám jenom zjistit, co se s nimi stalo. A nejspíš identifikovat těla. Uplynuly dva roky. Ale jestli přesto přežili, mám je odtamtud vytáhnout nebo dát do pořádku to, co poředali. A vrátit se.

Vrátím se, k čertu s vámi.

Tři sta padesát.

Poklop kapsle se se syčením servomotorů zavírá, je kleutý jako krovky brouka. Slyším, jak cvakají uzávěry.

Deirdre líbá sedmnáctivrstvé sklo trojúhelníkového průhledu. Na pancéřovaném povrchu zůstává stopa po tmavě rudé rtěnce.

Nádherná Deirdřina ústa otisknutá na mém sarkofágu jako zaschlá krev.

Ocelové řinčení na přední části kapsle. Rána, se kterou se čelisti zasouvají do ukotvovacích lůžek.

Všechny kontrolní obrazovky se rozzáří zelení a jantarem.

„Noční poutníku, tady Kontrola. Začínáme se shozem. Jak se cítíš, Drakkainene?“

„Připraven.“

„Už jsi na transportní koleji, míříme ke shozové komoře.“

„Rozumím.“

Celou dobu se mě Kontrola ptá na procedury a hodnoty na displejích – určitě proto, abych se něčím zaměstnal. Tohle není člun.

Je to shozová kapsle. Já jsem náklad. Nemůžu nic ovlivnit. Start i přistání proběhne automaticky. Já mám zatnout čelisti na chrániči zubů a pamatovat na dýchání. Případně uvolnit svaly, myslet na Evropu a pokusit se v tom najít aspoň něco příjemného. To je vše.

Něco jako potrubní pošta.

„Jak se cítíš, Nitj'sefni?“

Nitj'sefni – Noční poutník. Můj kryptoným. Vyslovený hrdelní řečí Pobřežního lidu. Kromě mne ovládá tenhle jazyk možná dvacet lidí. Poznávám ten hlas. Je to Ledovec. Velitel mise. Sympatický chlapík s dobromyslnou humanitní vizáží profesora filozofie nějaké proslulé univerzity. Ve skutečnosti bezohledný jako ďábelská kobra, člověk, který mě přemluvil, abych se zúčastnil projektu. Teď ho napadlo, že by se měl osobně rozloučit. Určitě na mě chce udělat pozitivní dojem.

„Jako krabice, šéfe.“

„Bude to jako v lunaparku. Bude se ti to líbit.“

Chodbu, kterou se sune můj kokon, osvětlují fluorescenční lampy, vrata se za mnou zavírají.

Sám jsem to tak chtěl.

Nevidím hvězdy.

Nevidím ani kouli, která se za okamžik stane mým jediným světem.

Až se otevřou vrata shozového doku, všechno bude dole, pod kapslí. Já se můžu dívat na stěnu, každou vteřinu osvětlovanou oranžovým bliknutím poplašného majáku.

Zvuky ve sluchátkách. Kontrola zjišťuje poslední parametry, nafoukaná čubka začíná odpočítávat každou sekundu. Co je to za hlas? Naštvaná valkýra s premenstruačním syndromem. Doufám, že se s ní nikdy nesetkám.

„Chceš něco říct?“

„Jsem nevinný.“

Posledním zvukem mého světa je vrzání kotvicích čelistí přejíždějících po pancíři a tlumený zvuk odpálení.

Nejsem připravený...

Pak už nejsou žádné další zvuky zvenčí, kromě hlasů ve sluchátkách. Vydávám ze sebe radostný kovbojský pokřik a padám.

Tohle nonšalantní chování už je tradice. Jsem drsný, tvrdý a nezničitelný.

Vážně se mi to skoro začíná líbit.

Skoro nic není vidět. Všechno víří, hvězdy se rozmazávají v klikyháky, ale přesto na okamžik postřehnu „Mantu“, visící na nebi jako široký hrot kebiryjské střely. Zrovna se zmenšuje a mění se v další hvězdu, k nerozeznání od ostatních. Sbohem, daně, zákony a předpisy. Sbohem, civilizace. Sbohem, Vánoce, hot dogy a nemocnice. Sbohem, Země. Sbohem, sladká Evropa. Ať tě tvůj býk odnese někam k čertu.

Konec.

A k čertu s vámi.

Pokouším se dýchat normálně, ale mám pocit, jako by se mi střeva drala vzhůru hrdlem. Kůže v obličejí se roztahuje do grimasy a začínám ztrácet zrak. Cítím, jak mi krev odtéká z prstů, jak mi tuhnou nohy.

Na trojúhelníkovém průzoru pořád vidím otisknuté rty Deirdre z Derry. Krvavá stopa polibku zůstává, dokud ji neštěře proud zuřivého ohně, který vykvétá kolem kapsle.

Nikdo mě nečeká. Vysoký útes na mořském pobřeží je pustý až k horizontu. Až po okraj slaných bažin, řídce porostlých pokroucenými keři, kde se rýsuje temná linie lesa.

Úplně pusto. To je dobře. Kdyby se sem někdo připlétl, musel bych ho zabít.

To není žert.

Mise je přísně tajná. Oficiálně nelegální. Celý tenhle svět je v úplné karanténě. Od nezdaru výzkumného programu v absolutní. První antropoidní civilizace v prozkoumaném vesmíru. Nepředstavitelně cenná. Nesmějí se dozvědět, že nejsou ve všehomíru sami. Není nám dovoleno hrabat se v jejich kultuře, ať už budou dělat cokoli. Kým jsme, abychom soudili, a tak dále. Všechno, co dě-

lám, celá má existence porušuje veškeré předpisy, sepsané s takovou péčí Bruselem. Ledovec je z pohledu ideologie nevměšování zločincem. Riskuje kulturní šok, aby zachránil několik lidí. Pár jednotlivců. A možná taky chce vědět, co se tady děje.

Je to v rozporu s předpisy.

Ani trochu mi to nevádí.

Přistávám s přesností na jeden metr zhruba padesát metrů od okraje útesu. Padák křídlovitého typu a gravitační manévrovací motorky.

Čekám pět minut, než slupka vychladne natolik, abych mohl vylézt, a pak odpaluji uzávěry poklopu a odepínám pásy.

Kapsle, stojící v kruhu vypálené trávy, vypadá jako prasklý plod.

Mám málo času. Nemůžu zírat kolem. Veškeré stopy mého přiletu musejí zmizet co nejdříve.

Musím vytáhnout všechno vybavení, které si беру s sebou. Smotat padák a nacpat ho dovnitř. A pak na sebe naházet všechny krámy a zahájit odpočet.

Musím poodejít půl kilometru. Je to vzdálenost, která mě dělí od vápencových skal u lesa. To je dobře. Měly by mě ochránit před střepinami.

Věci přenáším postupně. Nacpané sedlové vaky, sedlo a zbraň. Vzduch je chladný a čistý, prosvětlený neskutečnou, ostrou září západu. Je to jediná cizí planeta, kterou jsem kdy viděl. Jako většina lidí jsem nikdy nevytáhl paty ze Země. Hlavně nějak nedokážu pochopit, že všechno kolem mě vypadá normálně.

Jako doma.

Tráva vypadá jako tráva. Rostliny jako rostliny. Trochu cizí, ale ne víc než třeba v Brazílii nebo Austrálii. Nebe nad hlavou, západ slunce i mořské vlny pod útesem vypadají obvykle. Jako na střelnici Costa Verde. Jako doma u Splitu.

Jako kdekoli.

Je mi líto padáku. Několik desítek čtverečních metrů fólie. Pevnější a lehčí než jakákoli dostupná látka. Spousta vy-

nikajících provazů spletených z arachnidu. Na každý z nich by se dala pověsit kráva. Všechno se má během zlomku vteřiny proměnit v páru a ve mně měsíce vražedného tréninku vyvolaly popelářský instinkt. Každá věc, kterou najdeš, se může hodit. Proto pro mě bylo tak těžké rozloučit se s pádákem. Zničím ho a už brzy, během zápasení s nějakým mizerným povřísem, se mi po něm bude stýskat.

Zvedám kryt roznětky, otáčím klíčem, vkládám šesticiferný kód a pak odklopím červeně nalakovanou rukojeť, otáčím jí a natahuji na celou délku.

Nic.

Místo hranatých čísel odpočtu vidím na displeji přehled strojového kódu, pak nějaké znaky a jedno za druhým hlášení o chybách.

Začíná mi být horko.

Je to jedna ze záhad tohoto světa.

Jedna z těch, které mám vysvětlit.

Midgaard je pro elektroniku zónou smrti. Tady během chvíle všechny tretky, kterými jsme doma obklopeni od narození až do smrti, nejdřív zešílí, pak se pokazí a nakonec umírají.

První expedice ani nedokázala odstartovat. Záchranný člun, který pro ni poslali, dorazil po kontaktu jen na orbitu, chvíli na to všechny přístroje vysadily. Zhaslo dokonce i světlo v kabině a pak se člun zastavil. Museli ho od táhnout. Všichni přežili, ale museli vyhodit i hodinky.

Plavidlo, které dorazilo pro poslední expedici, čekalo na domluveném místě sotva půl hodiny. Když se vrátilo, málem se rozbilo o dok mateřské lodi.

Teď nevím, jestli roznětka zafungovala a rozbil se displej, nebo jestli autodestrukční sekvence nebyla spuštěna. Jestli se pletu, budu tady dál dřepět a bojovat s klávesnicí, až hypertermobarická hlavice pod mýma nohama ožije.

Konec mise.

Cítím, jak mi vlhne plátěná košile. Nervózně klepu do mrtvých kláves a vkládám zastavující sekvenci a pak zařazení resetuju klíčem.

Nabíhá, ale trvá to třikrát déle než obvykle. Zase klíč, kódy, páka. Tentokrát se odpočet rozbíhá. Některá čísla vypadají podivně, jako písmena neznámé abecedy.

Předpokládám, že roznětka funguje, a tryskem se vrhám ke skalám.

Exploze mě zastihne po necelých dvou stech metrech.

Spatřil jsem oslepující záblesk a ani jsem nestačil zalehnout. Rázová vlna mě udeřila jako tsunami a vláčela mě blátem a porostem třasoviska. V ústech mám spoustu bahenní vody, jedna ruka a rameno mě pálí jako opařené vroucí vodou.

Za půl vteřiny se nápor vrací. Vzduch vyplňuje prázdné místo v epicentru.

Závěr je jednoznačný: roznětka se rozběhla hned na poprvé.

Chybělo málo.

Kolem místa, kde se nacházela má kapsle, je jen půlkruhová průrva, jakoby ukousnutá od převisu, a prstencem zuhelnatělé trávy. Nad tím vším se tvoří hřib kouře, připomínající miniaturní jadernou explozi.

A přikázal spálit všechny lodě na břehu.

Za prstencem skal, kam jsem uložil vybavení, si sedám na plochý kámen a opírám se zády o skálu. Dívám se do tmavnoucího nebe. Naslouchám cizím, teskným hlasům ptáků.

V našem světě je těžké nalézt pustinu, kde není nic kromě přírody, nebe nad hlavou a člověka sedícího na kameni. Člověka, jehož zavazuje jen zákon, který má v srdci. Celý život, ať bych se vydal kamkoli a udělal cokoli, by mě hlídaly miliony předpisů. Tisíce úředníků by normalizovaly každou mou myšlenku a všechna rozhodnutí. Na všechno mají procedury. Celou dobu se o mě pokoušeli starat a chránit mě před jakýmkoli rizikem. Celou dobu jsem se cítil, jako bych měl dvanáct let. A miliony rodičů.

Tady se o mě nikdo nestará. Můžu se uchlastat, zlomit si nohu, vyletět do vzduchu kvůli vlastní termické náloži nebo spadnout do nějaké studny. Všechno na vlastní riziko.

Bože, jaká úleva.

Pod vaky nacházím placatou plastovou lahvičku pálenky „Monastyr“ a pořádně si přihýbám, ale nejdřív odleju trošku na vnitřní část ruky a přitisknu dlaň k zemi. Oběť pro Hinda, boha válek. Teď je Pobřeží plachet mým jediným domovem. Cítím chuť švestek, které dozrály na druhé straně vesmíru, někde u Rijeky. Chuť středozemního slunce, které je tady sotva postřehnutelnou bledou hvězdičkou uprostřed nedůležitého souhvězdí jménem Dlaň. Nepředstavitelně daleko. Nepochopitelně. Člověk neumí myslet v astronomických měřítkách. Varovali mě před tím. Pro sebevědomí je to hrozné. Můžete zešilet.

Jako by někdo, kdo se pustí do něčeho takového, mohl být normální.

Vytahuju svůj skromný majetek. Každý předmět znám nazpaměť, měl jsem ho v ruce snad tisíckrát. Umím ho rozložit a složit dokonce i ze spaní.

Zpočátku jsem nechápal, proč to všechno. Myslel jsem si, že bych měl mít normální zbraň. Alespoň pistoli. Můžu připomínat domorodce, jistě, ale proč zaměstnávat hromadu lidí, aby mi pod vedením xenoetnologů šli boty ze speciálních modifikovaných kůží, pomocí klonovaných nití ze střev, když si můžu vzít pevné vojenské nebo turistické boty za padesát euro? Pro koho to bude rozdíl? Vstoupím do legend jako ‚Ten, který měl čarodějné boty‘ a změním kulturu tohoto světa?

Proč jsem si nesměl vzít trenýrky? Jsem omotaný tenkou plátěnou látkou, podobnou pleně. Není to nijak složité. To se kolem pasu zaváže látka, pak se rovný okraj visící zezadu přeloží, aby vznikly dva trojúhelníky, provlékne se mezi nohama, konec se zastrčí za pas a protáhne ven. Jednoduché.

A nepohodlné.

Mám náklad, že by ztrhal pořádného koně, ale musím to nějak pobrat. Naučili mě obejít se bez vybavení, ale není jasné, jak dlouho se tady zdržím. Každá věc zvyšuje šanci na přežití.

Budu prohlášen za zmizelého v akci, pokud mě za rok nenajdou na stejném místě, nebo jestli nedám vědět, že žiji.

Elektronika odumírá okamžitě, ale bionické přístroje nějakým způsobem fungují. Neudivuje mě to. Koneckonců, lidé i zvířata se tu mají skvěle.

Vytahuju schránku s radiostanicí. Můj maskot. Mé zvířátko.

Moje vysílačka.

Železný cylindr pokrytý změtí ornamentů. Stisknu několik ozdob ve stanoveném pořadí – hadí lebku, javorový list, kolo vozu, žabí oko. Vnitřní pouzdro se se syčením vysouvá, radiostanice bezvládně plave v nazelenalém gelu jako velká medúza. Chapadla má volně svěšená, klobouky antén obklopují její zvon, po sklovitém těle probleskují jen drobné tečky luminiscenčního jiskření. Vysílačka napůl spí a čeká na svůj okamžik. Jednou budu muset přivolat pomoc, nahlásit ukončení mise nebo vyslat poslední hlášení a tehdy se radiostanice probudí. Vyšle vzkaz přímo pozorovacímu satelitu a pravděpodobně ji to bude stát život.

Během výcviku se ukázalo, že si před pochodem musím navléct plnou zbroj. Jinak to všechno nepoberu. Není těžká, ale po svléknutí je strašně neskladná. Vyplňuje objemný pytel a já musím ještě vzít vaky, srolovaný plášť, zbraň, štít a sedlo. Kdyby to byla normální, místní zbroj, sotva bych se s tím vším plazil. Díky novodobým materiálům, které musely co nejvěrněji vypadat jako kovaná ocel, splétané řemeny a tvrzená kůže, všechno, i s přilbou, vážilo jen dvanáct kilo. Plná výstroj běžného družiníka z Pobřeží váží dvakrát tolik. Natahuju si chrániče holení, náloketníky, kroužkovou košili, odlehčený pŕlpancír a přilbu. Zapínám si opasek se zbraní a poprvé tady vytahuju meč.

Udělalí ho v továrně Nordlad, která vyrábí vojenské gravitační helikoptéry. Nevypadá jako meč Pobřežního lidu. Je trochu větší, má dvakrát delší rukojeť bez výraznější hlavice, hranatou záštitu a jednosečné monomolekulární ostří. Jeho tvar je trochu inspirovaný *shinobi ken*, mečem starojaponských nájemných vrahů. Raději bych

samurajskou katanu, ale můj bojový instruktor mi pomoci několika bolestivých příkladů vysvětlil, že je to hloupý rozmar. Místo ní jsem dostal podstatně univerzálnější nástroj, kterým můžu bojovat několika různými styly. Se štítem, jednou rukou anebo obouruč. Můžu šermovat, bojovat ve stylu *ken-jutsu* anebo sekat jako templář.

Mačetu jsem oproti obvyklým nástrojům dostal navíc. Tvarem je obyčejná, ale technologicky stejně rafinovaná jako meč. Jenže v parafeudálních kulturách, jako je tahle, meče obvykle nebývají ničím obyčejným. Nejen že stojí celý majetek. Snoubí se v nich válečnická čest, duchové oběti, štěstí, jakýsi osobní bůh a kdo ví, co ještě. Jestli s ním začnu sekat suché větve na ohniště nebo hrabat v zemi, zadělám si na problémy, nebo se stanu terčem posměchu. Každopádně vzbudím nepatřičnou pozornost.

Mám ještě nůž, trochu tábornického vybavení, teplé oblečení, náhradní boty, zimní boty, rozložený luk, šípy, oválný štít z laminátu a koňský postroj. Prokleté sedlo. Je dokonalé a lehké, obsahuje spousty skryšů a různých kapsiček, ale pro transport snad neexistuje nic nešikovnějšího.

Přilbu samozřejmě na hlavu. Vaky jsou vyrobeny tak, že si je můžu přehodit přes ramena, jeden zepředu, druhý zezadu, a na bocích je sepnout. Vznikne tak něco jako zvláštní batoh. Štít jde připevnit na záda. Toulec se složeným lukem k pasu u pravého boku. Mačetu pod víko vaku, který mám na hrudi.

Sedlo nakonec přistává na krku, opírá se vnitřním čalouněním o štít, jedna podpěnka prochází mezi vakem a nákrčníkem přilby.

To jsem já.

Přicházím.

Naložený jako dromedár, v plné zbroji, se sedlem za krkem, vypadající jako Tydliták a Tydlitek v jedné osobě. Klopytám blátivým třasoviskem plným kamenů a uschlých stromů, vyzváním vybavením a mířím k lesu, který celou tu podivnost skryje.

Království za koně.

Nadchází soumrak. Rozhodl jsem se probudit čítač.

Čítač. Můj cizopasný anděl strážný, vypěstovaný v tajné laboratoři Nishima Biotronics pro potřeby Námořního oddělení zvláštního průzkumu.

Jediná součást vybavení, kterou určitě neztratím a bez níž by pro mne bylo těžké přežít.

Dělá ze mě nadčlověka. To díky němu vidím ve tmě, slyším pištění myši na dvě stě metrů, to on mi ve chvílích ohrožení žene do žil hyperadrenalin, který urychluje mé pohyby a reakce. Díky němu kovové skřípání Pobřežního lidu nebo hrdelní bučení Amitrajců zní v mých uších jako mateřská řeč. Když je potřeba, znečitliví mě, vyléčí, ukáže mi mapu na zavřených očních víčkách anebo mířidla na sítnici oka.

To jen díky němu jsem se za rok výcviku naučil tolik, že by mi to za jiných okolností zabralo dvacet let.

Bez té prokleté cizopasné houby v mém mozku by celá mise byla jen velmi drahou sebevraždou.

Pustili ho do mě nosem.

Tehdy byl ještě zrnkem. Rozpustil obal a proměnil se v larvu, ne větší než zárodek malárie. A pak putoval krevním řečištěm, obelstil bílé krvinky, až se dostal do podvěsku. Tam se zahrnul, krmil se mou krví a začal růst.

Když byl před dvanácti lety v hlubokém utajení použit první model, má milovaná vlast ústy jakéhosi šíleného eurokrata trvala na tom, aby se čítač postaral, že bude voják jednat v souladu s pravidly, nařízeními a sofistickými předpisy. A nejlépe když bude poslušný. Mám podezření, že si vysnil Evropu, kde se jednou něco takového implantuje každému novorozenci. Oni šťastlivci byli z oddílu Falschimjager. Několik výsadkářů zahynulo už během testů na střelnici a další dva se střelili do hlavy dřív, než jim mohly být transplantáty deaktivovány. Tři skončili v blázinci.

Bál jsem se jako čert, když ho do mě pouštěli.

Vysvětlovali, že je to šestá, důkladně testovaná verze. Že je to jen podpůrné zařízení, katalyzátor, který se mi nebu-

de plést do osobnosti. Že je to prostě jen vnitřní počítač. Zpřístupní mi zatím neužívané oblasti mozku a umožní řídit silou vůle procesy, na něž normálně nemáme vliv. Že je to pro všechny případy absolutně vratné. Když je deaktivován, prostě chcípne a organismus ho vstřebá. Tvrдили, že vědí, co dělají.

Ani za mák jsem jim nevěřil.

Strašlivě jsem se bál.

A pak se čítač aktivoval a strach mi vzal.

To bylo první, co udělal. Zabil ve mně schopnost být obyčejně, lidsky vyděšený. Paniku nebo hysterii. Už nedostanu poctivou lidskou neurózu a nebudu se budit s břichem plným neklidu a pocitem neurčitěho smutku jako normální člověk. V případě ohrožení analyzuji, přemýšlím a plánuji až do konce. Jsem neklidný nebo vystrašený, ale nemůžu cítit paralyzující hrůzu. Neumím to. Když se neděje nic zvláštního, jsem podvědomě v pohodě. Nedělám si starosti do zásoby.

Myslel jsem, že ze mě udělal psychopata, a okamžitě jsem s tím běžel za Ledovcem.

Vyšetřili mě. Čítač mi prostě aplikoval filtry. Umím milovat, mít rád, soucítit. Může mi být smutno. Můžu se leknout. Vyšší city zůstaly. Ale negativní emoce u mne nejsou schopny dosáhnout takového stupně, aby mě porazily.

Ledovec mě varoval, že mě to může zabít. Že v tom případě musím mít dvakrát víc rozumu než ostatní, protože ony mechanismy – vyděšenost a panika – jsou přirozenými pojistkami, rodícími se z pudu sebezáchovy.

Jenže já jsem ho od určité doby měl stejně příliš málo.

Nejlepší důkazem je, že jsem souhlasil s účastí v misi.

Má to i horší stránky. Občas není zrychlení reakcí vůbec vhodné. Když krev zaplaví hyperadrenalin, můžete rukou prorazit dveře, které chcete otevřít, a polámat si kosti. Zvuky jsou o několik oktáv nižší a nejsou srozumitelné. Natož pak v tomhle stavu tlesknout dlaněmi. Můžete si uříznout prsty, když popadnete drát.

Všichni, kteří jsme byli cvičeni v hradu Darkmoor, jsme se po aktivaci čítače báli dotýkat žen. To nakonec také dokáže být emoce. Vyprávěli jsme si příběhy o tom, jak prý nějaký výsadkář v návalu vášně úplně rozpáral jednu dívku. Navíc jsme měli ve skupině i děvčata. Dvě.

O tom, co se děje, když na sebe narazí dva lidé s urychlováním, taky kolovaly legendy.

Jako o mně a Deirdre.

Naštěstí to byly jenom legendy.

Když mě čítač obšťastnil darem jazyků, zašel jsem během vycházky do pubu v Axenhillu a ani jsem si nedokázal objednat pivo. Blekotal jsem jakousi směsí jazyka Pobřeží a kebiryjštiny a přidával k tomu chorvatské, finské a polské kletby. Pak se to upravilo.

Taky noktologie se zdá být výhodou, dokud ve tmě nenarazíte na silný zdroj světla. Zřítelnice reaguje okamžitě, čítač taky, ale stopa na sítnici nějakou dobu zůstane. Deirdre se jednou v noci připlížila k lednici, svítila si při tom očima, a pak ji otevřela. Zrak se jí vrátil až po snídani.

Na druhou stranu vědomí, že v případě potřeby můžete chytit do dlaně letící šíp nebo trefit nožem vosu na kmeni stromu, pomáhá. Dovoluje přežít. Mým úkolem je shromažďovat informace. Mou hlavní zbraní je mozek. Tak mě to učili. Ale fyzická převaha má za následek úplně jiné duševní rozpoložení.

Slunce zapadá. Táhnou se přes třasovisko, našlapuji těsně vedle suchých kmenů, skáču po skalách a kamenech a balancuju přitom s pyramidou nákladu na zádech. Košile pod zbrojí, kroužkovou košilí a halenou je nasáklá potem. Záda, ožehnutá explozí, pálí k nevydržení. Temný, propletený les, úplná stěna mechem porostlých stromů, je už jen několik metrů daleko. Stojím na prohýbajícím se mechovém koberci, ještě se podívám na mořský horizont těsně nad okrajem převisu a aktivuji čítač.

Přicházel časný soumrak, když Vuko Drakkainen vešel mezi stromy. Les byl nepřátelský. Nízký, propletený, plný rachitických stromků s pokroucenými kmeny, porostlých vousatými rostlinami. Někde ve větvích pokřikovali ptáci.

Drakkainen pochodoval rovnoměrným, rytmickým krokem, jednou rukou přidržoval jílec meče a druhou upravoval polohu sedla za krkem, zachytávajícího o větve. V tomhle lese nebyly stezky. Stromy, které zemřely stáří, padaly do podrostu a zahrazovaly cestu, nebo visely na propletených větvích a pak obrůstaly houbami a popínavými rostlinami, až ztrouchnivěly. Skutečná džungle.

Po hodině změnil rychlost pochodu a odhadl, že k osm kilometrů vzdálené vědecké stanici půjde tímhle tempem nejméně další dvě hodiny.

Samozřejmě existovala možnost, že až dorazí na místo, dostane čaj a obložený chleba se zvěřinou. ‚Naučili jsme se péct místní chléb! Mysleli jsme, že už pro nás nikdo nepřiletí.‘ Mise tak bude splněna za dva dny, nepočítaje v to čas na plánování, výcvik a přípravu.

Cesta se táhla. Les byl monotónní a nudný. Stále stejné pokroucené černé kmeny a nevábné svazky popínavých šlahounů, kývajících se ve větru. Smrdělo to tu vlhkými houbami, plísní a ostře, po pižmu malých hlodavců.

Pohlédl na svět v infračerveném spektru. Trochu z nudy a trochu proto, že už prales začínal tonout v šeru. Zelení podbarvené stromy se nestaly hezčími, zato byli dobře patrní malí, kapybarám podobní hlodavci, sedící v podrostu, blýskající očky rozzářenými stříbrem, ptáci poskakující ve větvích, hmyz poletující vzduchem jako táhlé střely a hadi hemžící se někde v křovinách.

Ve skutečnosti trval pochod skoro tři hodiny, a když dorazil na místo, byla už noc. V Poutníkově okolí se nic neměnilo. Prostě se v jednu chvíli zastavil a řekl: „Tady.“

Věděl, že se nachází několik desítek metrů od mýtiny na vrcholu kopce, na níž byla postavena dřevěná chata z trámů a s doškovou střechou, chráněná palisádou a pojmenovaná Terénní výzkumná stanice Midgaard II.